Din viața organizației noastre

Activitatea sportivă de masă în grija cui o lăsăm?

• MAI MULȚI TINERI RĂSPUND LA O ÎNTREBARE • DOAR 21 DE PURTĂTORI AI INSIGNEI DE POLISPORTIV • INERȚIA ȘI CONSECINȚELE EI

Zilele trecute am fost oaspeții fabricii de sticlă din Turda, ale cărei produse sînt cunoscute nu numai în țara noastră, ci și peste hotare. Aici lucrează numeroși tineri și tinere despre care fusesem informați de către tovarășii de la consiliul orășenesc UCFS că iubesc sportul, că joacă volei, popice, fotbal, că participă la concursurile pentru trecerea probelor Insignei de polisportiv.

Mare ne-a fost însă mirarea cînd, punînd tinerilor Dorina Tiron (sortatoare), Gheorghe Bența (sticlar), Nicolae Margine (sticlar) și altor fete și băieți întrebarea: **„Cînd ați participat ultima oară la un concurs pentru trecerea probelor Insignei de polisportiv?“**, nici unul nu ne-a răspuns „ieri“, „alaltăieri“, „acum o săptămînă“ sau... „o lună“. Nedumerirea era și mai mare, știind că aici lucrează foști sportivi fruntași, actualmente instructori sau antrenori, care ar putea ajuta la buna desfășurare a întrecerilor în vederea cuceririi Insignei de polisportiv. Nu ne rămînea decît să cerem explicațiile cuvenite celor care răspund de activitatea sportivă de la fabrica de sticlă, ceea ce am și făcut.

Cornel Pogăceanu, președintele consiliului asociației sportive — cu care am stat de vorbă — a recunoscut că **„cele relatate de tinerii din fabrică sînt juste“** și a „explicat“ situația prin faptul că **„foștii responsabili cu problema Insignei de polisportiv și-au neglijat sarcinile, că au trebuit rezolvate — în ultima vreme — o serie de lucruri importante cu echipele de performanță“**. „Apoi, a continuat președintele asociației, **nici instructorii și nici antrenorii noștri nu ne-au ajutat în procesul de instruire a viitorilor purtători“**.

Justificările prezentate și discuțiile purtate apoi cu unii instructori și antrenori ne-au întărit mai degrabă convingerea că spiritul de inițiativă și cel organizatoric al activistilor de aici a slăbit evident în ultimul timp.

— Am spus întotdeauna, ne-a explicat antrenorul Iosif Patachi, că eu și atleții mei sîntem gata în orice moment să acordăm asistența tehnică celor care doresc să obțină insigna. Nu am timp — chiar dacă aș vrea — să mă ocup de înscrierea concurenților și — mai ales — de mobilizarea lor la startul întrecerilor.

După părerea noastră, deficiențele existente la asociația sportivă Arieșul Turda, în ce privește Insigna de polisportiv, se datoresc, pe de o parte, dezinteresului instructorilor voluntari și antrenorilor care așteaptă să fie neapărat trași de mînecă pentru a îndeplini unele îndatoriri ce nu se referă la echipele lor, iar — pe de altă parte — faptului că, în loc de măsuri concrete, consiliul asociației pune pe primul plan... lipsurile celorlalți. Inexistența unui ajutor eficient din partea cadrelor tehnice, precum și lipsa de colaborare dintre consiliul asociației și comitetul U.T.C. în acțiunea de atragere a tineretului pe terenul de sport, au făcut ca din sutele de iubitori ai sportului doar 21 să devină, pînă în prezent, purtători ai insignei. Era de așteptat ca noul consiliu al asociației să întreprindă — mai cu seamă că în planul de măsuri al adunării generale de dare de seamă și alegeri s-a consemnat să se sporească considerabil numărul purtătorilor insignei — acțiuni care să ducă la înviorarea activității sportive de masă. Dar... E firesc, deci, să ne întrebăm: de ce dăinuie o astfel de situație?

Întrucît ne aflăm în pragul sezonului întrecerilor în aer liber, trebuie să se treacă la pregătirea concursurilor în vederea îndeplinirii normelor Insignei de polisportiv, concursuri la care mulți tineri și chiar vîrstnici ar lua parte cu plăcere. Dacă tovarășii aleși în noul consiliu al asociației vor avea în vedere toate acestea, atunci cu siguranță că dorințele legitime ale tinerilor de a practica sportul vor fi îndeplinite. Fiindcă e regretabil să constați că, tocmai la o asociație unde ramurile de sport care figurează în regulamentul Insignei de polisportiv se pot practica în bune condițiuni, rezultatele nu sînt pe măsura posibilităților existente.

TR. ANDRONACHE

ANCHETĂ

DE CE ESTE ATÎT DE RESTRÎNSĂ „GEOGRAFIA“ PATINAJULUI VITEZĂ?

Patinajul viteză face parte din marea „familie“ a sporturilor olimpice. Și, totuși, el lipsește din ansamblul preocupărilor noastre pentru J.O. De ce?

Bineînțeles, pentru că rezultatele obținute pe pistele noastre de gheață sînt, întotdeauna, la un nivel submediocru, iar timpurile de... promenadă ale patinatorilor noștri le-ar da speranță la victorie doar într-o competiție... feminină.

Sînt oare tinerii noștri incapabili să facă un pas hotărîtor spre consacrare în acest sport de reacție și temperament?

Nu! Cauzele (de loc iremediabile) se află – după părerea noastră – în alte părți. Iată-ne pornind pe urmele lor:

O tradiție pe cale de dispariție

Investigația am început-o la F.R.H.P. Interlocutor: profesor Florin Gămulea, antrenor federal.

— Încă de pe vremea cînd eram sportiv am observat că patinajul este lăsat în voia soartei. După ce am abandonat activitatea competițională, am lucrat ca antrenor la clubul Dinamo București și mi-am dat seama și mai bine de greutățile prin care trece acest sport. Aveam mulți tineri talentați, dar nu le puteam da patine, ne antrenam mai mult... pe uscat, iar cînd dădea gerul, ne rugam să țină gheața cît mai mult. La fel făceau și patinatorii de la Steaua și Constructorul. Lucram în condiții grele, însă aveam satisfacția că la finala pe țară a campionatelor republicane, orașul București era reprezentat de un lot numeros la toate categoriile. Cu toate că acum există în Capitală două patinoare artificiale, cluburile Constructorul și Steaua nu mai au secții de „viteză“, iar la Dinamo activează numai cîțiva seniori și juniori. Anul acesta, timpul a fost favorabil dar nimeni nu s-a învrednicit să amenajeze o pistă în parcul „23 August“, pentru că de multă vreme comisia orășenească există doar cu numele. Și în alte centre cu o veche tradiție în acest sport, ca Gheorghieni, Rădăuți, Tg. Mureș, Miercurea Ciuc ș.a., care au dat sportivi cu certe posibilități, patinajul își pierde pe zi ce trece popularitatea, ca urmare a dezinteresului manifestat față de acest sport.

— Consultînd recordurile masculine ale țării noastre, constatăm că multe dintre ele sînt la nivelul rezultatelor obținute în probele... feminine la marile concursuri internaționale. Care este opinia dv. despre această diferență de valoare?

— După părerea mea, explicația slabelor rezultate trebuie căutată în următoarele neajunsuri care au la bază factori obiectivi și subiectivi:

• Posibilități foarte reduse de selecție;

• Numărul mic de antrenori și instructori calificați care să îndrumeze pașii tinerilor pe drumul consacrării;

• Sportivii fruntași se află încă la discreția vremii. O pistă artificială, ale cărei fonduri de amenajare ar putea fi amortizate prin beneficiile pe care le aduce o asemenea bază sportivă, ar impulsiona afirmarea noastră pe plan internațional;

• Federația n-a acordat atenția și sprijinul cuvenit patinajului viteză.

Eu lucrez la federație de aproape doi ani și am ajuns la concluzia că se impune o cotitură în munca noastră. Soluțiile se cunosc.

Nu lipsesc numai condițiile, ci și inițiativa

Inginerul Valerian Curt, fost sportiv fruntaș, care mai deține și astăzi recordul țării la proba de 10 000 m, este de părere că sînt posibilități pentru remedierea deficiențelor care frînează dezvoltarea patinajului. Să-i dăm cuvîntul:

— Consider că e imperios necesar să trecem la elaborarea unor măsuri care, în limitele actualelor posibilități, să ducă la redresarea patinajului viteză. După mine, trebuie rezolvate trei probleme esențiale: a) reorganizarea comisiilor locale — inima activității competiționale; b) revizuirea programului campionatelor republicane, care nu mai corespunde actualelor cerințe, fiind costisitor (în acest sens voi face propuneri concrete federației); c) reactivizarea tuturor antrenorilor și instructorilor (Aurel Pașcu, Vladimir Bulat, Titus Sarca și alți specialiști stau de mult timp departe de activitatea patinajului viteză).

— *V-ați referit la pregătirea sportivilor. Se poate desfășura această muncă, cu rezultate bune, în condițiile absenței unei piste artificiale?*

— Se poate și trebuie să menținem aprinsă flacăra pînă cînd se vor crea condițiile. Să nu stăm cu mîinile în sîn. Iarna trebuie să transformăm lacurile din regiunile Bacău, Argeș, Suceava, Dobrogea, nefolosite pînă acum, pistele de atletism ale stadioanelor din București, Brașov, Sibiu și alte orașe în piste de gheață. Aș vrea să mai aduc în discuție un caz: există un teren de fotbal la Tușnad, în jurul căruia se poate amenaja o pistă excelentă, ferită de curenți, cu mai puțini bani decît costă, de pildă, întreținerea celei de la Miercurea Ciuc, unde au avut loc ultimele campionate. Iată deci că inițiativa este aceea care lipsește în valorificarea resurselor de care dispunem

Esențialul: pregătirea în timpul verii

Tînărul antrenor brașovean Ernest Urlich s-a impus atenției prin faptul că elevii lui au obținut locuri fruntașe în campionatele țării. La ultima ediție a finalei pe țară, Crista Tracher și Andrei Okoș au devenit campioni la poliatlon. Iată cum explică antrenorul lor „secretul“ performanței:

„În condițiile noastre, **cînd sîntem încă la discreția vremii, consider că baza pregătirilor o constituie antrenamentele pe întreaga durată a verii. Pregătindu-se conștiincios pe... uscat, Crista Tracher și Andrei Okoș au obținut rezultate superioare. (Crista Tracher a totalizat la poliatlon 229,050 p, spre deosebire de anul trecut cînd titlul suprem s-a cîștigat cu 261,033 p).**

Dar, aceste rezultate nu reprezintă prea mult în comparație cu performanțele obținute în mod curent în arena mondială. Privind retrospectiv activitatea patinajului viteză, a venit momentul să ne gîndim dacă vrem să ținem, cît de cît, pasul cu dezvoltarea pe plan internațional. Este nevoie să lucrăm în perspectivă, așa cum au făcut olandezii, a căror țară — mult mai mică decît a noastră — a devenit acum o putere de rangul I în patinajul viteză“.

Se cunosc aceste aspecte?

ANGHEL LUPEA (*București*) — *arbitru principal la ultimele competiții*: „Mă număr printre vechii activiști voluntari, însă cred că mă voi retrage, deoarece patinajul nu este sprijinit și îndrumat cum se cuvine de forurile interesate. Nu s-a găsit încă o persoană care să se întrebe cum de am ajuns să organizăm campionate republicane pentru 4 fete și 10 băieți, întrucît alți seniori nu mai avem la ora actuală? Dacă se știu aceste lucruri, atunci de ce nu se iau măsuri? Dar cred că nu se cunosc, deoarece nu am văzut în ultimii ani la vreo finală de campionat pe secretarul federației, sau pe cineva din partea secției tehnice a UCFS“.

HORIA DĂNULESCU (*București*) — *arbitru*: „Cînd mă aflu în... concurs, mă întreb cu regret unde sînt Vlad Patraulea, Dominic Reiszeg și alți tineri care se anunțau ca autentice speranțe ale patinajului nostru? Am auzit că unii au fost atrași de alte sporturi, pentru că li se creează condiții de antrenament și li se oferă un bogat program competițional. E păcat că am pierdut asemenea elemente“.

ING. DAN LAZĂRESCU (*Dinamo București*) — *campion la proba de 1 500 m*: „Nu peste mult timp va trebui să părăsesc activitatea competițională și aș vrea să îndrum în continuare pe tinerii patinatori. Treaba aceasta doresc s-o fac nu pe bîjbîite, cum se lucrează acum în patinajul nostru, ci în mod metodic, științific. În consecință, vreau să urmez un curs de pregătire pentru antrenori și instructori, ceea ce nu s-a organizat la noi în țară pînă în prezent“.

CRISTA TRACHER (*Dinamo Brașov*) — *campioană absolută a țării*: „Anul acesta am avut, de bine de rău, încă trei partenere, dar care nu mi-au dat o replică puternică. Aș dori să nu am soarta Evei Farcaș, care ani de zile și-a disputat — fără dificultate — titlurile doar cu Magda Udrea“

EMILIAN PAPUC (*Dinamo București*) — *campion la proba de 10 000 m*: „Nu mai avem antrenor. Anul trecut l-am rugat pe fostul patinator Vladimir Bulat să mă ajute. A lucrat cu mine cîteva săptămîni la „Floreasca“ și „23 August“ și am cîștigat titlul de campion absolut. De data aceasta am făcut tot ce am crezut că-mi este folositor, dar n-am putut mai mult decît să cîștig un titlu la proba de 10 000 m“

★

Rezumînd părerile și discuțiile purtate, ajungem la concluzia că treapta necorespunzătoare pe care se găsește patinajul viteză nu are numai cauze obiective, ci se datorește și unei serii de deficiențe de ordin organizatoric. Deci, între rezultatele posibile și cele realizate efectiv există o mare diferență. Așadar, să facem tot posibilul — fiecare cu maturitate și chibzuință la locul său de muncă — pentru a pune în valoare însemnatele resurse de care dispunem în diferitele regiuni ale țării. Viitorul nu poate fi conceput fără dotarea secțiilor cu materialele strict necesare, fără calificarea unui număr mai mare de antrenori și instructori voluntari, fără asigurarea stabilității cadrelor tehnice și — ceea ce este mai important — fără reorganizarea colegiilor federației și a comisiilor locale, prin promovarea unor oameni cu tragere de inimă pentru această muncă.

TR. IOANIȚESCU

P.S. Antrenorul de hochei Constantin Ungureanu din Galați ne-a trimis următoarea veste: „*Pe patinoarul natural al clubului Oțelul Galați s-a desfășurat — în organizarea unor inimoși activiști voluntari — un interesant concurs de viteză, la care au participat 50 de concurenți între 8 și 18 ani*“

După ce ne face cunoscuți cîștigătorii diferitelor categorii de concurenți, antrenorul C. Ungureanu conchide: „*Astfel de concursuri au mai avut și vor mai avea loc pînă cînd va veni dezghețul*“. Am ținut să consemnăm această știre — deși tardivă — pentru a demonstra că atunci cînd oamenii vor, se poate obține mai mult.

Tr. I.

Din ce în ce mai îndrăzneț, soarele n-a reușit să sperie pe cei care vor să deprindă meșteșugul alunecării artistice pe gheață. Dimpotrivă, parcă mai mulți sînt acum, în zodia ghioceilor, tinerii care gustă din plăcerile patinajului. „Furnicarul“ surprins duminica trecută pe patinoarul din parcul sportiv „23 August“ stă mărturie. Și, desigur, imaginea alăturată va fi reeditată mîine (între orele 10—13) cînd micul stadion de gheață își ține porțile larg deschise pentru marele public. (Foto: N. TOKACEK).